Napsal uživatel Barbora Hakenová
Čtvrtek, 25 Duben 2013 21:31

Byl vlahý večer. Kolem pomalu roztávaly zbytky sněhu, mezi větve hustého smrkoví vplouvala tma. Svým dlouhým, hustým, mlhavým závojem ve škodolibé radosti omotávala oči příchozích. Tři stíny s menším nákladem na zádech, takových tudy už prošlo. Na těhle ale bylo něco zvláštního. Ta podivná věc, co se houpala jednomu z nich u pasu, mě nutila rozpomenout se na staré časy, když se kolem mého stromu ozýval křik a zvonily zbraně v boji muže proti muži. Tehdy, když rozhodovat o osudu těch, co vstoupili do mého lesa, mělo opravdu význam. Rozprostíral se široko daleko a moje moc, tak bývala mnohem větší. Dlouho jsem si mohl hrát s příchozími, protože trvalo několik dnů, než našli cestu ven, do polí a vesnic. Dnes mám tvář zarostlou mechem, z uší mi kouká kapradí a léta na mé kůži se dají počítat stejně jako na pařezech, co zbyly po starších sourozencích mého Velkého dubu, v němž posledních padesát let pobývám. Ale ještě nejsem tak starý, ještě ne. Ještě jednou si pohrajeme s těmi, co vzbudili starého skřítka ze spánku zvukem střetnutých studených zbraní a otevřeli dveře do komnaty mých vzpomínek na mládí a čáry. Ještě jednou zataháme za nitky osudů těch, co se odvážili vstoupit do mého lesa.

Z mlžného závoje se postupně stávaly mlžné zdi. Trojice příchozích hledala místo vhodné pro rozdělání ohně a pro spánek. A nebyla to náhoda, že paprsky měsíce prosvítaly pouze skrz některé větve smrků a borovic. „Očividně teď nemá smysl něco hledat," prohlásil jeden. „Nasbíráme trochu dřeva na večeři a zítra večer třeba budeme mít víc štěstí při hledání." Ostatní souhlasili, shodili drobný náklad ze zad a rozešli se, aby nasbírali nějaké dřevo. Nejlepší příležitost pro probuzené síly.
„Snažíš se rozdělat oheň?" Řekl posměšný hlas za zády mladého muže se zarostlými tvářemi. Ten se otočil, nikoho však ve tmě neviděl. „Kdo je tam?" Křikl výhružně a pevně sevřel sekeru. „Ale, ale, odkdypak se rytíři ohánějí sekerou?" Popichoval hlas. „Co chceš?" Řekl člověk a protočil se kolem dokola. „Uvěznil jsem tvé dva společníky v podzemních chodbách mého stromového paláce. Pokud splníš mé dva úkoly, jste volní. Pokud ne, nechám si vaše duše, aby mi sloužily a vaše těla, aby přinesla živiny mému stromu." „To má bejt jako vtip? Ukaž se, zbabělce!" Máchal vousáč kolem sebe sekyrou. „Odpověz!" Zahřměl hlas a kolem se zablesklo. Vítr muži vmetl jehličí do tváře. „Dobře, kde jsou ostatní?"
Když se Flóra probrala, kolem byla stále tma. Trochu ji bolela hlava a nemohla si vzpomenout, kde je. Na levou tvář jí kapala voda ze stropu. Ze stropu! Uvědomila si. Postavila se a snažila se najít otvor, kterým propadla do temné chodby. Bezúspěšně. Všimla si ale, že na druhém

konci se třpytí nějaké světlo. Třeba je to denní světlo, napadlo ji a vydala se tím směrem. Na navlhlé podlaze zapleskal zvuk jejích kroků. Přímo proti ní byla stěna a na ní louč, cesta se dále větvila a louč osvětlovala další dva temné tunely. Nejspíše odtud nic jiného nevede, říkala si v duchu. Vytáhla zpoza pasu nůž a vyryla do jedné ze stěn znamení pro lepší orientaci. Asi po hodinovém bloudění z jedné z chodeb uslyšela podivné zvuky. Jakoby procházely prostorem pomocí ozvěny. Došla na ono místo a tam se za plápolajícím světlem rýsoval nápis: Drahý rytíři, unesl jsem tvé dva společníky. Zachraň je. Pokud se ti to nepovede, zůstaneš tu už na věky věků. S úlekem si uvědomila, že tady už byla. Vpravo od nápisu byla stejným způsobem vyryta její šipka. Na zemi se ale navíc objevily otisky drobných chodidel. Vydala se po nich. Po chvíli se ztratily na kamenech zasazených do půdy, nicméně podzemí zde vypadalo mnohem upraveněji.
Chodba se rozšířila do prostoru, kterým zurčely malé pramínky a sem tam se objevilo i drobné lesní kvítí, kapradiny a mech. „Ale, ale, ale," ozval se výsměšný hlas. „Žena v kalhotách, očividně jsem spal opravdu dlouho… Nějaká by se mi sem hodila. Co ty na to? Když tu zůstaneš se mnou, nikomu z vás se nic nestane… Všechno se změnilo a připadám si tak sám…" Flóra se chvíli rozhlížela, když tu se zpoza jednoho z drobných vodopádů vynořil malý mužíček. Vrásčitý, samá houba, samý mech, dlouhý zelený vous plný kapradí mu sahal až do pasu. Stále měl ale ostražitá, černá pichlavá očka. „Kdo jsi? A co jsi udělal ostatním?" „Jsem pánem tohohle lesa. A vy jste v něm vetřelci. Vždycky jsem rád šprýmoval s rytíři, nebo spíš z rytířů?" Zasmál se. „Ale ty nejsi rytíř. Máš dva úkoly. Pokud se ti je nepodaří splnit, zůstaneš tu se mnou. Pokud ano, jsi volná ty, i ti, které dokážeš zachránit." „Předpokládám, že nemám moc na výběr…" Zaváhala dívka. „Ne!" Vyprskl mužík a zatleskal rukama s dlouhými úzkými nehty. „Tak sem s tím."
„Za prvé," mužík mávnul rukou, ať jde za ním a roběhl se někam dál. Flóře se to moc nezdálo a říkala si, že až se nebude koukat, skočí po něm a zakroutí mu dlouhými vousy. Šli po schodech někam dolů. Vynořili se v kruhové chodbě, ze stropů po pravé straně tekla voda a vytvářela jakási zrcadla. „Za chvíli přijde jeden z tvých společníků. Bude souboj, těším se na něj jako malé skřítě. Jenomže meč má jenom jeden z nich. Zbylé zbraně mám já. Zaklepe na protější stěnu a na stropě se rozpohybují kořeny. Za chvíli přinášejí dva meče. Tvým úkolem bude dát meč tomu správnému z nich," prohlásil a škodolibě se zasmál. Flóra bere větší meč do rukou, ví, komu patří, koho bude hledat. To nezní tak těžce, v tom bude nějaký podraz, myslí si.
Taky že ano. Ve vodě se v jednotlivých zrcadlech objevuje mužská postava. „Mazák! Mazáku," volá, ale postava neslyší, je otočena zády ve strnulé pozici jakoby připravená k boji. Bere i druhý meč. Běží kolem dokola, ale všichni jsou stejní a stejně hluší a v levé ruce drží stejný dřevěný štít. V levé ruce! Jak je to možné? Mazák je přece levák, v levé má držet meč. „Meč!" Zkusí křiknout na jednoho. Na to slyší, otočí se a natahuje prázdnou pravou ruku po meči. „A nic nebude!" Na něj dívka. „Meč!" Zkouší dalšího. Štít v ruce si dotyčný přehodí do druhé ruky. To je ono, raduje se Flóra a podává mu zbraň jílcem dovnitř. Ten se při průchodu vodním zrcadlem zaleskne a na krajích čepele se objevuje ostří. Mužík má zřejmě rád souboje se vším všudy.
„V pořádku. První úkol byl lehký. Teď polez za mnou nahoru na tribunu a podíváme se, jak se budou bít," pokynul jí skřítek. Dívka leze po žebříku, co visí na jedné ze stěn, na jakousi tribunu a shlíží dovnitř kruhového prostoru. Stojí tam druhý muž, vousatý Morgan. Ve stěnách kolem něj jsou výklenky, všechny překryté dlouhou černou lněnou látkou. „Až mávnu a sukno spadne, má za úkol vyzvat na souboj, toho pravého. Nepraví se ho pokusí zabít. Díky tobě jsem teď mohl hlavní poznávací znak včas zamaskovat." Mávne rukou, látky padají. Všichni bojovníci z

výklenků drží štít v pravé ruce a meč v levé. Morgan bezradně přechází od jednoho k druhému, v ruce třímá svou šavli, jejíž hrany jsou stále tupé. „Ani na něj nezkoušej volat. Neuslyší nás.“ „Ale oni mají ostré zbraně! To přece není fér!“ V duchu začala urputně přemýšlet, který z nich byl Mazák. Musí být kousek od tribuny. Ne, musí být přímo pod tribunou, na tom nejhůře viditelném místě.
První souboj začal a Morgan má co dělat. Ale upoutal tak skřetovu pozornost. Flóra opatrně slézá zpátky dolů, běží chodbou k zrcadlu, které je již prázdné. Noří do něj meč a díky tomu postupně prostupuje na druhou stranu. Morgan se drží, ale jeho protivník mu prořízl tvář naskrz. Dívka vyskakuje na druhé straně, meč se leskne vybroušením, a bodá bojující přízrak do zad. „Pod tribunou,“ zašeptá a Morgan vyzývá napodruhé toho správného. Náhle všichni falešní Mazákové mizí. „To jsme si nedomluvili, “ objevuje se mezi nimi znanadání zelený mužík. „Nevím, zda vám to můžu počítat, jako splněný úkol…“ „Žádná pravidla se neřekla, takže jo,“ praví rázně Morgan. „Vy taky plníte úkoly?“ Díví se Flóra.
„Dobrá tedy, tvůj druhý úkol bude… a už vím,“ usmívá se. „Vyber si jednoho z nich a jste volní.“ „A co ten druhý?“ Nechápou ostatní. „Nu což bude mi tu dělat společnost, hledat v lese lidi, které mohu potrápit… Tak co, koho tu se mnou necháš? Koho obětuješ?“ Dívá se na dívku vyzývavě. „Dobrá, vyhrál jsi. Zůstanu tu já.“ „Ne, neblbni, zůstanu tu já, odejděte s Morganem spolu,“ přerušuje ji Mazák. „Blbost, musíme všichni,“ zamračí se Morgan a vytasí proti skřetovi šavli. Ten luskne prsty a čepel se ohýbá směrem k rukojeti. „Víš, ale mohli bychom ti poradit. My se pro tuhle zábavu moc nehodíme,“ začala Flóra a mrkla na Morgana. „Ehm, to je pravda. Po lese se teď potulují různé živly a určitě s nimi bude víc srandy, než s námi… Stačí jenom dobře hledat.“ „Jaké živly, mají se jak bít?“ Propíchl je skřítek podezřívavě očkama. „Něco lepšího, vymetou každou skulinku. Každý převis, každý kemp v lese, i hradní jeskyně prošmejdí. Byl by to pro ně jinačí oříšek takhle ve spletitých podzemních chodbách,“ přidává se k ostatním i Mazák. „Někdy zkoumají i sedimenty, určitě by se nějaké našli i tady dole u tebe…“ Mrká na něj Flóra. „No, je fakt že někdo, kdo rozumí strukturám mých chodbiček, by se mi sem hodil… A pokud by s ním byla i zábava… Dobře, dohodneme se. Pokud nikoho takového do roka a do dne neseženu, najdu si vás, jakmile vkročíte do mého lesa, a udělám s vámi krátký proces. V opačném případě se vám odměním nejtučnější veverkou.“ Skupinka se na sebe usmála a souhlasila. Za pár chvil už všichni stáli venku. Slunce právě vycházelo a zbýval ještě celý víkend.
Byl vlahý večer. Kolem pomalu roztávaly zbytky sněhu, mezi větve hustého smrkoví vplouvala tma. Svým dlouhým, hustým, mlhavým závojem ve škodolibé radosti omotávala oči příchozích. Tři stíny s menším nákladem na zádech, na němž během chůze klimbal zavěšený meč. Poznávám tyhle siluety, snad jsem na ně i tak trochu čekal. Dnes mám mech z tváří obroušený a kapradí z uší opatrně vytrhané. Na noc musím hostům přichystat oheň a drobnou delikatesu.

Povídka vyšla ve sbírce ***Trojzvuk zkřížených mečů*** v edici Trapsavecké miniatury